

ήλίου ακτίνες, σώμα κατεσκληκώς υποστάν ὅλας τὰς μεταβολὰς τῆς φύσεως, ἀνάμνησις τῆς ζωῆς τοῦ ἐλευθέρου κατοίκου τῶν χαρδῶν, τῶν δασῶν καὶ τῶν βουνῶν. τοιαύτη ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς, ἡ σύρουσα ἡδὴ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν τὰ ράκη τῆς ἡλικίας τῆς.

Κατῆλθε καὶ πάλιν ἐκ τοῦ κατοικητηρίου τῆς, ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐγεννήθη καὶ ἔζησεν, ἐκεῖθεν, ἐνθα πνέει ὁ καθαρώτερος ἀήρ, ὁ ἀναζωογονῶν τὴν φύσιν, ἐκεῖθεν ὅπου ἀπολαύει τις τῆς ἐλευθερίας τοῦ ζῆν καὶ αἰσθάνεται τὸ μεγαλεῖον τοῦ σύμπαντος ἐκ τῶν ὁρέων, ἵνα ἐγκλεισθῇ εἰς τὴν πόλιν. Διὰ τοιαύτας ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι ἐν τῇ ζωῇ των σκέπασμα ἔχουν τὸν οὐρανόν, κλίνην τὴν γῆν, καὶ σύντροφον τὴν ἐρημίαν, ἡ ζωὴ τῶν πόλεων, ὅπου ἡ τύρβη καὶ ὁ θόρυβος εἶνε δεσποτήριον. Ὅταν ὁμως καὶ αὐταί, ὡς τόσαι ἄλλαι, ἡττηθῶσιν ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ τῆς ζωῆς, ὅταν ζωγραφηθῇ ἐπὶ τοῦ προσώπου των ἡ θλίψις καὶ αἱ ρυτίδες αὐτοῦ μαρτυροῦσι τὴν παρέλευσιν τῶν χρόνων των, τότε αἱ ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις αὗται δὲν εὐρίσκουν τὸ ἀρμόζον αὐτοῖς κατοικητήριον. Πανταχόθεν νομίζουν ὅτι ἐκδιώκονται. Δὲν τοὺς χωρεῖ ὁ τόπος, ὅσον εὐρύς καὶ ἄν εἶνε καὶ μόνον θὰ ἡσυχάσουν ἐν τῷ στενῷ χώρῳ τοῦ τάφου.

Μίαν τῶν ἀνθρωπίνων τούτων ὑπάρξεων, φέρουσιν τὸ χωρικὸν ἔνδυμα, τὴν κάπαν, τὰ τσαρούχια, τὴν βλαχόκαλτσαν καὶ σύντροφόν τῆς παρήγορον τῆς θλίψεως, ἥτις τήκει τὴν καρδίαν τῆς, τὸν αὐλόν, συναντῶσι τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὰς γωνίας τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, οἱ Ἀθηναῖοι. Τὸν γνωρίζουν οἱ πλεῖστοι τὸν γέροντα αὐτὸν καὶ ἐκ τοῦ παρελθόντος ἔτους. Εἶνε δυστυχῆς, ἀξίος οἴκτου! Ὁ αὐλός, ὁ πιστός του σύντροφος, ἐκφράζει τὴν μεγάλην λύπην, τῆς καρδίας του. Ὑπέπεσεν ὁ ἀτυχῆς γέρον Κώστας εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς υἱοκτονίας. Ἐξ ἀμελείας ἐφόνευσεν τὸν μοναχρὶον υἱόν του, τὴν ἐλπίδα του, τὸ καύχημά του, τὸ καμάρι του, τὴν ζωὴν του, τὸ στήριγμα τῶν γηρατειῶν του. Ἐκτοτε ἀνεθεμάτισε τὸ βουνόν, τὴν χαράδραν, τὸν ἐλεύθερον βίον του μακρὰν τῶν πόλεων ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ἔρριψε πέτραν πίσω του καὶ πῆρε τὸν αὐλόν του καὶ κατῆλθεν ὅπου ἡ τύρβη καὶ κίνησις διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν θλίψιν του. Ὁφθαλμοὺς ἔχει καὶ σκοτεινός ἡδὴ τοῦ φαίνεται ὁ κόσμος, φωνὴν ἔχει καὶ δὲν μιλάει, πόδας καὶ δὲν κινεῖται, ζωὴν καὶ δὲν ζῇ. Συμμάζευμένος παρὰ τινι γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ ὅταν εἶνε καλὴ ἡμέρα ἐν τῷ Ζαππεῖῳ παίξει τὸν αὐλόν του τόσον λυπητερά, ποῦ ραγίζεται ἡ καρδιὰ τοῦ διαβάτου. Καὶ ὅσοι ἐκ τῶν διερχομένων ἔχουν καρδιὰ δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀνθέξουν εἰς τὸν ἐκφραζόμενον πόνον διὰ τοῦ αὐλοῦ του καὶ νὰ μὴ σταματήσουν τὸ βῆμα των πρὸ τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος. Δὲν σὰς ζητάει ἐλεημοσύνην χρηματικὴν, ἐλεημοσύνην παρηγορίας σὰς ζητάει. Τὰ πάντα δι' αὐτὸν μάταια καὶ παρηγοριὰ του ἐν βλέμμα σὰς οἴκτου. Πόσοι ἐν τῷ πόνῳ τῆς καρδίας

των οἱ ἴδιοι—διότι δὲν εἶνε ἀνθρωπος, ἐκεῖνος ὅπου δὲν ἔχει αἰσθανθῇ πόνον—δὲν εὐρίσκουσι μικρὰν ἀνακούφισιν τῆς κατατρυχούσης αὐτοῦ θλίψεως, ὁρῶντες δυστυχεστέραν αὐτῶν ὑπαρξιν; Πόσοι δὲν τῷ συνεπόνεσαν! Κλαίει ὁ αὐλός του, δὲν ψάλλει, ἀναστενάζει μᾶλλον καὶ φαίνεται ὅτι συμπονεῖ καὶ αὐτός!

Ὁ γέρον αὐλητής, διότι οὕτω πλέον εἶναι γνωστός εἰς τὴν πόλιν μας, ἔχει καὶ στιγμὰς, καθ' ἃς βαρύνεται τὸν αὐλόν ἢ τὸν βαρύνεται αὐτὸς μᾶλλον καὶ τὸν ἀφίνει. Ὁ γέρον καὶ κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ἐπιδιώκει παρηγορίαν εἰς τὰ ἄσματα. Ψάλλει μὲ τὴν γλυκεῖαν γεροντικὴν φωνήν του, τόσον λυπητερά, ὥστε αἰσθάνεται τις τὴν ἐκφρασιν τοῦ πόνου τοῦ ἄσματος. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐσπέραν τινα εὐδείας ἡμέρας τὸν ἀπῆντησα παρὰ τὸ Ζάππειον. Ἐκάθητο εἶχεν ἐναποθέσει παρ' αὐτῷ τὸν αὐλόν καὶ ἐτραγῶδει μὲ κλαυθμηρίζουσας φωνάς. Ἦτο λυκόφως καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ με διακρίνει, διότι ἐπλησίασα ἐντέχνως καὶ ἡκροάσθην. Οἱ στίχοι τοῦ ἄσματος τοῦ περιπαθεῖς ἦσαν:

Νὰ ἤξευρα τὸ τέλος μου, τὸ πῶς θὰ καταντήσω
δὲν θ' ἄνοιγα τὸ στόμα μου ἀνθρώπου νὰ μιλήσω.

Καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτό, ἄλλο ἐκφράζον μεγαλεῖτερον πόνον.

Ἐχω φωτιά μες τὴν καρδιά κ' ἡ φλόγα τῆς με καίει
ἵε ποῖον νὰ κάτσω νὰ τὸ πῶ πού ἡ τύχη μου μοῦ φταίει

Ἐσταμάτησεν εἴτα ἐπ' ὀλίγον τὸ ἄσμα του. Ἀναστενάξεν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ μὲ ρουμελιώτικην ἀκριβῶς προφορὰν, εἰς τὸν γνωστὸν ἐκεῖνον ἦχον, κατὰ τὸν ὅποιον ψάλλονται τὰ πλειότερα ἄσματα, τὰ ὁποῖα ἀπεθανάτησεν ἡ ζωὴ τοῦ κλέφτου, ἔψαλλε τὸ ἐξῆς ἄσμα:

Διάθανε, μάτια μ' διάθανε κ' ἡ στράτα εἶναι δερβένι
ρίξε τὰ μάτια χαμηλά, κανέναν δὲν σοῦ κρένει.

Ὁ κλαυθμηρὸς ἦχος, μὲ τὸν ὅποιον ἔψαλλε τὸ τελευταῖον ἄσμα του μὲ συνεκίνησεν ὑπερμέτρως, ἀλλ' ἀτυχῶς ἠννοήθη παρ' αὐτοῦ καὶ τότε οὗτος ἔπαυσε τὸ ἄσμα του καὶ ἤρχισε πάλιν τὴν φλογέραν του.

Τοιαύτη ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς, ἣν ἐγνώρισαν πλέον αἱ Ἀθηναῖοι. Πόσοι ἀρὰ γε τοιαῦται ὑπάρξεις δὲν εὐρίσκονται εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὸν πρόσκαιρον τόπον δυστυχεῖς, ὡς ἡ τοῦ γέροντος αὐλητοῦ. Καὶ πόσοι ἐξ αὐτῶν δὲν καταρῶνται τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν εἶδον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας! Αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος!

Ἰανουάριος 1891.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

ΤΑ ΟΛΕΘΡΙΑ ΙΑ

Ἡ μικρὰ Μαρία Οὐτίτι ἦτο πενταετὴς μόλις, χαριεστάτη κορασίς, ἥς ἡ ἔξυπνος φυσιογνωμία ἐξεδήλου πονηρὰν περιέργειαν καὶ πρόωρον εὐφυΐαν. Ἡ μήτηρ τῆς, πριγκήπισσα Ἀμα.

λία νυμφευμένη τὸν κόμητα Οὐρμπαιν ἐφημίζετο ὡς ἡ περικαλλεστέρα τῶν Παρισίων, ἐμποιοῦσα ζωηροτάτην ἐντύπωσιν ἐν ταῖς συναναστροφαῖς. Ἐν ἔτει 1869 ἀποθανούσης τῆς βαρωνίδος Στροτσίνη, μεθ' ἧς μόνως ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ, ἀπέμεινεν ἀδιαφιλονεικῆτος καὶ ἀπαράμιλλος καλλονή.

Ἐν τούτοις, μεταξὺ τῶν φανατικῶν θαυμαστῶν τῆς ὑπῆρχέ τις, οὗ ἡ ὀξύνοια καὶ ἡ μεγάλη εὐγένεια τρόπων παρετηρήθησαν ὑπὸ τῆς κομῆσεως. Ὡνομάζετο Δεουέλλ, εἰκοσιοκταετής τὴν ἡλικίαν, αἱ δὲ ἐρωτικαὶ ἐπιτυχίαι του παρὰ τῷ ὑψηλῷ κόσμῳ καθίστων αὐτὸν ἐπίφοβον πρὸς τὴν συζυγικὴν εἰρήνην.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ θριαμβεύσῃ καὶ πρὸς τὴν Καν Οὐϊτιέ, καταβάλλων τὰς ἀντιστάσεις τῆς, δυσάρεστον συμβάν ἐκώλυσε τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων του. Διετάχθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως νὰ μεταβῇ εἰς Βιέννην ὡς προσκολληθεὶς παρὰ τῇ αὐτόθι πρεσβείᾳ. Τῇ προηγουμένη λοιπὸν τῆς ἀναχωρήσεώς του, εὐρίσκειτο ἐν τῇ μικρᾷ ἰδιαιτέρᾳ αἰθούσῃ τῆς Καν Οὐϊτιέ, παρ' ἧς, ἐστὼς ἐνώπιόν τῆς, ἐζήτηε ἐπιμόνως νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι τὸν ἀγαπᾷ. Ἡ κόμησσα, πιεζομένη καὶ συγκινημένη, ἐβασάνιζεν εἰς τοὺς δακτύλους τῆς ἀνθοδέσμην ἐξ ἱῶν, ἣν ἐκράτει, ἀρνούμενη ὁμολογίαν διαπύρως ζητούμενην.

— Κυρία, ἀναφωνεῖ αἰφνης ὁ Δεουέλλ, ἀφοῦ ἀποστέργετε νὰ ἀφήσητε ἐκ τῶν χειλέων Σας τὴν λέξιν ταύτην, ἥτις θὰ μὲ καθίστα παράφρονα ἐξ εὐτυχίας, δόσατέ μοι, τοῦλάχιστον, αὐτὴν τὴν ἀνθοδέσμην καὶ τοῦτο θὰ εἴπῃ «Ναί, Σὰς ἀγαπῶ!»

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀνοησία!

— Αὐτὴν τὴν ἀνθοδέσμην, κυρία, γονυπετής σὰς τὴν ζητῶ!

Καὶ ὁ κ. Δεουέλλ καταλαμβάνει παραφόρως τὴν ἀνθοδέσμην, ἣν τῷ παρέδωκεν ἡ κόμησσα, καὶ τὴν καλύπτει διὰ φιλημάτων.

Ἀλλ' αἰφνης ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται ὁ κόμης προηγουμένης τῆς μικρᾶς Μαρίας. Ὁ κ. Δεουέλλ μόλις προφθάνει νὰ κρύψῃ τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τοὺς κόλπους του. Ὁ κόμης ἰδὼν τὸν νέον συνωφρυσθὴν χαιρετίζων συγχρόνως αὐτὸν εὐγενῶς, καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν θερμάστραν. Ἡ κόμησσα μόλις συνεκράτει τοὺς παλμούς τῆς.

— Μαμά, λέγει αἰφνης ἡ μικρὰ μετ' ἁθῶς περιεργείας, τί ἔκαμες τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα συνέλεξε τὸ πρῶτ' ὁ Μιχάλης;

— Δὲν ἤξεύρω, παιδί μου.... εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, νομίζω....

Μεθ' ὃ τὸ παιδίον ὑπακούων εἰς σκέψεις καὶ κινήσεις ὅλων παιδικᾶς:

— Κύριε Δεουέλλ, λέγει εἰς τὸν νέον, θέλετε νὰ δοκιμάσετε τὰ σακχαρωτά μου;

Καὶ προσφέρει, μειδιῶσα εὐφυῶς τὴν κομφοτοδόχην τῆς εἰς τὸν κ. Δεουέλλ. ὅστις, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν μικρὰν, ἔλαβεν ἔν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ πονηρὰ κορασὶς, ὁσφρανθεῖ-

σα τὸ ἄρωμα τῶν ἱῶν, εἰσδύει ἐπιτηδείως τὴν μικρὰν χεῖρά της ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του καὶ ἐξάγει θριαμβευτικῶς τὴν ἀνθοδέσμην:

— Ἀ! νάτο! ἀναφωνεῖ. Τοῦτο εἶνε τὸ μπουκέτο τῆς μαμάς. Σεῖς λοιπὸν τὸ ἐπῆρατε;

Ἡ κόμησσα λιποθυμεῖ ἀμέσως, τῇ δ' ἐπαύριον ἀπὸ τῆς σκηνῆς ταύτης ὁ κόμης μονομαχεῖ διὰ πιστολίου μετὰ τοῦ Δεουέλλ, ὅστις τὸν πληγώνει καὶ τῷ συντρίβει τὸν βραχίονα. Μετὰ δύο δ' ἐβδομάδας τὸ μέγαρον τῶν Οὐϊτιέ ἦτο κεκλεισμένον, διότι οἱ κύριοί του ἀνεχώρουν δι' Ἰταλίαν.

Β'.

Ἐν ἔτει 1841 ἡ οἰκογένεια Οὐϊτιέ ἐπανεληθούσα ἐν Γαλλίᾳ κατῴκησεν ἐν τῇ ἐν Πουμοέλ ἐπαύλει τῆς. Ἡ Μαρία ἦτο δεκαεπταετής ἤδη καὶ μεμνηστευμένη μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Ἑκτορος, νεαροῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ καὶ εὐγενούς, ἐπιστρέψαντος μόλις πρὸ τριῶν ἐβδομάδων ἐξ Ἰνδιῶν.

Προέκειτο ἡ τέλεσις τοῦ γάμου, ὅτε αἰφνης ὁ Ἑκτωρ δηλοῖ ὅτι σκοπεύει νὰ μεταβῇ ἐπείγοντως εἰς Παρίσιους, ἀπουσιάζων ἐπὶ τινὰς μόνον ἡμέρας, ἀλλ' ἀποσιωπῶν ἐπιμόνως τὴν αἰτίαν τοῦ ταξιδίου του τούτου. Ἡ ἐπιμονή του αὕτη διηγείρεν ὑπονοίας τῇ Μαρίᾳ· ἀλλ' ἐν τούτοις κατευώδωσεν αὐτὸν μέχρι τῆς ὁδοῦ διὰ τοῦ κήπου, ζητοῦσα ὑποσχέσεις περὶ ταχείας ἐπανόδου. Προυτίθετο δὲ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅτε ἰδοῦσα τὸ ἀγροτικὸν ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο τὴν πρωΐαν μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, παρετήρησεν ἐπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐφ' ἧς ἐκάθητο οὗτος, χάρτην συνεπτυγμένον ἐν εἴδει ἐπιστολῆς. καὶ φαινόμενον ὅτι περιεῖχε κἄτι. Τὸν λαμβάνει. τὸν περιστρέφει ἐπὶ ὀλίγον εἰς τὰς χεῖράς τῆς πρὶν τὸ ἀνοίξῃ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὴν παρέφερεν ἡ περιέργεια καὶ ἀναπτύξασα αὐτὸν εὗρεν ἐντὸς μικρὰν ἐξ ἱῶν ξηρῶν ἀνθοδέσμην. Ἐπὶ δὲ τοῦ φακέλλου ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐξῆς: «Εἶμαι χήρα· φέρετέ μοι τὴν ἀνθοδέσμην, ἣν βεβαίως θὰ ἔχετε τηρήσει καὶ ἡ χεὶρ μου ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.»

Ταῦτα ἀναγνώσασα ἡ Μαρία ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς ἑτοιμὸν νὰ διαρραγῇ: ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου τοῦ Ἑκτορος τῇ ἐφάνη σαφέστατος καὶ χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ βραδύνη, τρέχει καὶ δηλοῖ εἰς τὸν πατέρα τῆς ὅτι οὐδέποτε πλέον ἤθελε νὰ ἐπανίδῃ τὸν μνηστῆρά τῆς. Ὁ δὲ κόμης γράφει ἀμέσως πρὸς τὸν κ. Ἑκτορα τὴν ἀπόφασιν τῆς θυγατρὸς του.

Ὁ Ἑκτωρ, προσβληθεὶς μεγάλως ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ τῇ παραδόξῳ ὅσον καὶ ἀδίκῳ, οὐδόλως προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλ' ἐπιβιασθεὶς ἀτμοπλοίου. ἀφοῦ ἐγνώρισε πρῶτον τῇ ἐξαδέλφῃ του ὅτι δὲν πταίει δι' ἄλλο τι εἰμὴ διότι ἐλησμόνησεν ἐπιστολὴν τινὰ μετὰ μικρᾶς ἐξ ἱῶν ἀνθοδέσμης, ἀνήκουσαν εἰς τεθνεῶτα συνάδελφόν του, ἣν ἔπρεπε νὰ τὴν παραδώσῃ ἐμπιστευτικῶς.

Ἡ Μαρία μετηνόησε πικρῶς ἐπὶ τῇ ἀνυποστάτῳ ὑπονοίᾳ τῆς, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἄργα, ἐν ᾧ ἤδη τὸ ἀτμόπλοιον «Μεγαλόψυχος» οὐ ἐπέβαινεν ὁ Ἑκτωρ ἔπλεε πλησίον εἰς Μαδα-

γκασκάρ, όπου όμως, φευ! δὲν ἐμελλε νὰ φθάσῃ. Ἐν νυκτὶ ζοφορᾷ καὶ θυελλώδει τὸ πλοῖον ἐξώκειλε κατασυντριβὲν ἐπὶ ὑφάλου, ἐξήκοντα πέντε δὲ ἐπιβάται, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἐκτωρ, κανεπνίγησαν ἐν τῷ Ὠκεανῷ.

Ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἡ Μαρία ἐπένθησε τὸν ἐξάδελφόν της. Ἐν τούτοις ὁ χρόνος κατὰ μικρὸν ἐπούλου τὴν πληγὴν της καὶ ἐν ἔτει 1885, προέκειτο νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι της μετὰ τοῦ κ. Μαρσέλ. Ἡ τελετὴ ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ τῇ 15 Ἰουνίου, ἡ δὲ στιγμὴ αὕτη ἀνεμένετο διαπύρως ὑπὸ τῶν δύο νέων, ἐρωμένων μετ' ἴσου πάθους, τὴν δὲ 5ην ἀνεγράφοντο τὰ ἐξῆς ὑπὸ τῶν Παρισινῶν ἐφημερίδων. — «Συνιστᾶται μείζων αὐστηρότης ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομίας ἐν τῇ ἀπαγορεύσει τοῦ θέτειν ἐπὶ τῶν παραθύρων κιβώτια μετ' ἀνθέων ἢ γάστρας ἢ ἄλλο ὅ,τι δῆποτε. Χθὲς ἐτιθλιβερόν συμβῆν ἐν τῇ ὁδῷ Εἰρήνης, κατέπληξεν ὁλόκληρον τὴν συνοικίαν. Ὁ ὁρμητικὸς ἄνθρωπος κλείσας μετ' ἀποτόμου σφοδρότητος τὸ παράθυρον ἐξ ὑποστέγου τινος δωματίου, κατέρριψε γάστραν εὐμεγέθη, ἐν ᾗ ἐφύοντο ἴα, κατέπληξεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς νεαρὰν κυρίαν σπανίας καλλονῆς, συνοδευομένην ὑπὸ ἀνδρὸς προβεβηκότος τοῦ πατρὸς της Ἰσως, καὶ κατερχομένην τῆς ἀμάξης ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τι κατάστημα· τὸ θῦμα βαλὼν σπαρακτικὴν κραυγὴν κατέπεσε νεκρόν».

Ἦτο ἀληθές. ἡ δὲ νεαρὰ κυρία ἦτο ἡ Μαρία Οὐιτιέ, ἐξεληθῆσα μετὰ τοῦ πατρὸς της ὅπως ἀγοράσῃ τὰ γαμήλια. — Οὕτω τὰ ἴα ἦσαν ὀλέθρια διὰ τὴν δυστυχῆ κόρην ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

E. I. E.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῶν γευμάτων, τῶν οἰκογενειακῶν συναναστροφῶν, τῶν δείπνων, καὶ τῶν χορεσπερίδων, διὰ τῶν ὁποίων ἐγκαινίζεται ἡ ἐναρξὶς ἐκάστου χειμῶνος, νομίζομεν ὅτι ἐνδιαφέρεσθε, ἄθραϊ ἀναγνώστριαι τοῦ «Ἀπόλλωνος», νὰ μάθητε τὸν τρόπον δι' οὗ νὰ ἀποδίδητε εἰς τὰ τιμαλφῇ σας κοσμήματα τὴν πρώτην αὐτῶν στιλπνότητα. Ὀλίγον οἰνόπνευμα ἐντὸς πινακίου, καὶ μία λεπτὴ ψήκτρα, εἰσὶ τὰ μόνα ἀπαιτούμενα διὰ τὴν στίλβωσιν τῶν χρυσῶν καὶ λιθοκολλήτων κοσμημάτων σας. Ἀφοῦ ἐμβαπτίσητε τοὺς δακτυλίους σας, τὰ ψέλλια καὶ τὰς περόνας σας (broches) ἐν τῷ οἰνόπνευματι, καὶ προστρίψητε ἐλαφρῶς διὰ τῆς ψήκτρας μέχρις ἐντελοῦς ἐξαλείψως τῆς ἀμαυρώσεώς των, καλύπτετε ταῦτα κατόπιν ἵνα ξηρανθῶσιν ἐντὸς πιτύρων ἢ ρινημάτων ξύλου. Ἐξάγουσαι ταῦτα μετέπειτα, ἐπιτρίψατε διὰ λεπτοῦ δέρματος, καὶ οὕτω, ἄνευ μεγάλης δαπάνης, ἀνανεοῦνται ἅπαντα τὰ τιμαλφῇ σας κοσμήματα.

Ἡ μέταξα, διὰ τῆς ὁποίας τόσον φιλοκάλως στολιζέσθε,

εἶναι τὸ μόνον ἐνδύμα τῶν χορεσπερίδων, ὡς γνωρίζετε, προσφιλεῖς μου ἀναγνώστριαι, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θ' ἀντικατασταθῇ. Εἶναι ἡ ἐκφρασις τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πλούτου. Ἡ στιλπνότης αὐτῆς συνδυαζομένη μετὰ τῆς φωταυγείας τῶν αἰθουσῶν, καὶ τὸ *φρουφρου*, τὸ ὁποῖον τόσον μελωδικῶς κηλίζει τὰ ὦτα ἡμῶν, μαρτυρεῖ τὴν ἀμεριμνσίαν, τὴν χλιδὴν καὶ τὴν λοιπὴν εὐμάρειαν τοῦ βίου... κατὰ τό: *dolcefar niente*. Ἐὰν λοιπὸν ἔχητε τὸ ἀτύχημα νὰ στολισθῆτε διὰ λιπαρῶν κηλίδων ὑπὸ τῶν ἀπροσέκτων ὑπηρετῶν—καὶ φαντάζομαι τὴν θλίψιν καὶ τὴν στενοχωρίαν σας—δύνασθε νὰ ἐξαλείψητε ταύτας ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης, κατασκευάζουσαι τὴν ἐξῆς σκευασίαν: Λάβετε 30 γραμμάρια οἰνόπνευματος ἀνύδρου, 250 γραμ. αἰθερίου ἐλαίου καθαρᾶς Τερεβενθίνης, 30 γραμ. αἰθέρος θεϊκοῦ, καὶ ὀλίγας σταγόνας αἰθερίου ἐλαίου τοῦ λειμωνίου. Πάντα ταῦτα ἐνώσατε ἐντὸς φιάλης καὶ πωματίσατε καλῶς. Ἡ χρῆσις εἶναι ἀπλουστάτη: Ἐκτείνετε τὸ ὕφασμα ἐπὶ πολυπτύχου λινῆς ὀθόνης, ὑγράνατε τὴν κηλίδα διὰ τῆς ἀναγραφείσης σκευασίας, καὶ προστρίψατε καλῶς διὰ τεμαχίου ξηρᾶς φλανέλλης μέχρι τελείας ἐξαλείψεως τῆς κηλίδος.

* *

Νομίζω ὅμως ὅτι, ἀφοῦ οἱ πολυτελεῖς ἐσθῆτες σας καὶ τὰ κοσμήματά σας ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ στίλβωσι, ἵνα δέχησθε, καὶ ἵνα κάμψτε τὰς ἐπισκέψεις σας, καὶ τὰ ἐπιπλά σας ἐξ ἴσου δέον νὰ λάμπωσι διὰ τῆς καθαριότητός των. Τὰ ἐπιπλά, κατὰ τὴν τελευταίαν *μόδαν*, κατασκευάζονται, ὅσῳ τὸ δυνατόν, ἀπλουστάτα ἐκ ξύλου λεῖου. Ἀντὶ δὲ τοῦ συνήθους βερνικίου, στιλβοῦνται διὰ κηροῦ. Θὰ σᾶς ἀναγράψω τὴν καλλιτέραν καὶ ἀπλουστέραν σκευασίαν, δι' ἧς τὸ κυλίκειόν σας (buffet), αἱ τράπεζαι, καὶ τὰ ἐπίλκιπα ἐπιπλά τῆς οἰκίας σας, θὰ διατηρῶσι πάντοτε τὴν προτέραν αὐτῶν στιλπνότητα. Λάβετε 30 γραμμάρια κηροῦ κιτρίνου ἢ λευκοῦ, τὸν ὁποῖον κόπτετε εἰς μικρὰ τεμάχια. Ἐκθέσατε τοῦτον ἐπὶ μετρίου πυρὸς μετὰ 60 γραμμ. αἰθερίου ἐλαίου καθαρᾶς Τερεβενθίνης, φροντίζουσαι ν' ἀναταράσσητε τὸ μίγμα μέχρι τελείας διαλύσεως τοῦ κηροῦ. Κενώσατε τοῦτο κατόπιν εἰς δοχεῖον πήλινον, καὶ καλύψατε διὰ λεπτοῦ δέρματος. Ἐκ τῆς σκευασίας ταύτης ἐπιχρίετε μικρὰν ποσότητα ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν, καὶ ἐπιτρίβετε διὰ τεμαχίου ἐριούχου ἢ φλανέλλης.

* *

Διὰ τὰ ἀργυρᾶ σκεῦη σας, τὸ κάλλιστον εἶναι τὸ λευκὸν τῆς Ἰσπανίας (blanc d' Espagne φέρεται εἰς ραβδία συγκείμενα ἐκ κόνεως ἀνθρακικῆς τιτάνου ἀναμειγνυμένης μεθ' ὕδατος). Διαλύσατε μέρος τούτου εἰς τὸ ὕδωρ, μέχρις ὅτου ἀποκτήσῃτε πόλτον ἀραιόν, καὶ ἐμβαπτίσατε τεμάχιον παλαιᾶς ὀθόνης, δι' οὗ ἐπιχρίετε τὰ ἐπιτραπέζια καὶ λοιπὰ ἀργυρᾶ σκεῦη, ἅτινα δέον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νὰ ξηρανθῶσιν. Εἶτα προστρίβετε δι' ἐτέρου τεμαχίου παλαιᾶς ὀθόνης ξηρᾶς, κατόπιν δὲ διὰ δέρματος δορκάδος ἢ εὐκάμπτου δέρματος